

læg kan give anledning til replik og duplik. Til slut får udlændingen mulighed for at udtale sig. Herefter forlader udlændingen, advokaten, tolken og repræsentanten for Udlændingenes nævnslokalet.

Herefter voterer nævnets medlemmer. Nævnets votering er fortrolig. Nævnets afgørelse træffes ved stemmeflerhed. Som udgangspunkt forkyndes afgørelsen for udlændingen under nævnsmødet. Formanden giver i den forbindelse en redegørelse for baggrunden for den truffe beslutning. Afgørelsen udleveres på skrift til udlændingen, advokaten og repræsentanten for Udlændingeneservice.

2.4.3. Advokathjælp og tolkning

Under Udlændingeneservices behandling af sagen efter udlændingelovens § 25, nr. 1, og eventuelt § 31 har udlændingen i medfør af den almindelige bestemmelse om partsrepræsentation efter forvaltningslovens § 8, stk. 1, ret til at lade sig bistå af andre, herunder af advokater. Udlændingen har imidlertid ikke krav på en beskikket advokat.

Under Flygtningenævnets behandling af sagen har udlændingen ret til en beskikket advokat, jf. udlændingelovens § 55, stk. 1. I praksis beskikker Flygtningenævnet en advokat for udlændingen i alle sager, der behandles på mundtligt nævnsmøde.

Udlændingen og dennes advokat har ret til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom, jf. udlændingelovens § 55, stk. 3. Dog kan dette fraviges, hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, jf. udlændingelovens § 55, stk. 4.

Under Udlændingeneservices behandling af sagen indkaldes udlændingen som udgangspunkt til en samtale, hvor den pågældende får lejlighed til at udtale sig. Udover udlændingen samt eventuelt dennes advokat og sagsbehandleren medvirker desuden en tolk.

Under Flygtningenævnets behandling af sagen bliver udlændingen indkaldt til et møde i nævnet, hvor der ligeledes vil være en tolk til stede.

2.5. Domstolsprøvelse i medfør af grundlovens § 63

Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Som følge heraf kan Flygtningenævnets afgørelser om udsendelsehindringer efter udlændingelovens § 31 som udgangspunkt ikke prøves ved domstolene. Domstolene kan således ikke efterprøve Flygtningenævnets skønmæssige vurdering af, om den pågældende kan udsendes til sit hjemland.

Spørgsmålet om rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, har flere gange været indbragt for domstolene i medfør af den almindelige prøvelsesadgang efter grundlovens § 63. Højesteret har i flere af sagerne udtalt, at domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

Der er derimod intet til hinder for at indbringe afgørelsen om udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 1, der jo træffes af Udlændingeneservice med klageadgang til Integrationsministeriet, for domstolene i medfør af den almindelige prøvelsesadgang efter grundlovens § 63.

Endvidere kan afgørelsen om, at en udlænding vurderes som en fare for statens sikkerhed efter udlændingelovens § 45 b, stk. 1, indbringes for domstolene i medfør af den almindelige prøvelsesadgang efter grundlovens § 63.

2.6. Administrativ udvisning af EU-borgere

Afgørelser om administrativ udvisning af EU-borgere efter udlændingelovens § 25, nr. 1, jf. § 45 b-proceduren, følger som udgangspunkt de samme regler, som gælder for andre udlændinge.

Der skal dog i forbindelse med den vurdering efter udlændingelovens § 26, der skal foretages i forhold til afgørelsen efter § 25, nr. 1, tages særligt hensyn til EU-rettens almindelige princip om fri bevægelighed, når der er tale om udvisning af EU-borgere. I den forbindelse skal der foretages en konkret afvejning af på den ene side hensynet til EU-borgerens ret til fri bevægelighed og på den anden side hensynet til statens sikkerhed.

EF-domstolen har løbende foretaget en præcisering af, hvornår der kan ske udvisning af EU-borgere. Det følger af domstolens afgørelser, at udvisning af en EU-borger kun er berettiget, såfremt den pågældendes tilstedeværelse eller adfærd udgør en virkelig og tilstrækkelig alvorlig trussel mod grundlæggende samfundshensyn.

Medlemsstaterne kan udvise en EU-borger, hvis udvisningsbeslutningen er begrundet i f.eks. hensynet til den offentlige sikkerhed.

Ved afgørelsen om udvisning skal reglerne i artiklerne 28 og 31 i direktiv 2004/38/EF iagttages.

Der skal således foretages en proportionalitetsafvejning, hvor der foretages en vurdering af forholdets grovhed på den ene side og hensynet til EU-retten på den anden side. Der er tale om en konkret vurdering af